

Velký bílý dům

Barbara Nesvadbová

„Dneska je velký den, Garpe. Sbal si plyšáky. Všechny. Stěhujeme se.“ Tak s těmito slovy mne jednoho víkendového rána Střední probudila. Bylo opravdu brzy. A protože batole Bibi už pochytilo rituály domácnosti a spávalo celé dopoledne, bylo mi jasné, že budíček o sedmé ranní symbolizuje událost netradiční.

Moc nevím, co to stěhování znamená, ale podle sbalených věcí je jasné, že na výlet se nejede. Na výlety se s sebou totiž nikdy nebraly i všechny knížky.

„Nekoukej tak vyděšeně, Garpíšku, sem už se nikdy nevrátíme,“ pohladila mne Střední a dala mi pusku na čumák. Jak může být tak radostná, když mi říká tak strašné věci? To už nikdy nevidím svůj park? Své přátele? A co Kryštof? Přece nemůžu opustit svého jediného přítele. Navždy. Nedalo se ale nic dělat. Jedině, že bych chtěl utéct, přespávat pod mostem a žít z popelnicových zbytků. A to jistě nechci. Tak jsem se do auta nasoukal. Zbylo na mne místo těsně vedle kočárku. Ještě na mne nacpaly povlečení a varnou konvici. To to pěkně začíná.

Normálně v autě spávám. Tentokrát jsem ani oka nezamhouřil. Byl jsem děsně nervózní. Od první chvíle se mi stýskalo po starém domově. A upřímně, dost jsem se bál. Nemám rád překvapení. Mohli mi ten nový domov dát aspoň očuchat. Ukázat mi ho. Nebo mi o něm něco říct. Takhle ryc pic a jedem. To jsou šoky...

Cesta vedla podél Vltavy. Pak serpentunami do kopce. Všude byly louky, lesy. A pak jsem ho uviděl. Obrovský bílý dům. Střední zastavila auto. „Tak, parto, tady zestárnem,“ pravila radostným hlasem. Dneska fakt trošku blázní. Bez kapky nadšení jsem vyskočil z kufru a šel omrknout zahradu.

Omítka padala, tráva byla vysoká, že jsem neviděl na vlastní fousky, schody se viklaly. A všechno bylo tak nepřehledné, veliké.

Brzy nastal večer. Holky se rozprostřely po domě. Byl jsem zvyklý chodit z pokoje Velké do pokoje Střední a Malé skrz jedny dveře. Pár kroků to bylo. Když jsem usínal, slyšel jsem dech všech tří. A tady? Tady má Velká celé jedno patro. Až nahoře. A Střední další. A dole je kuchyň. Vedle ní pokoj. Tam mi daly pelíšek. To mám mít vlastní pokoj? Proč? Proč mám spát sám? Co když budu mít špatné sny? Co když se budu v noci sám bát? Mé úzkosti a obavy zřejmě nikoho nezajíma-

jí. Všechny si zalezly do svých postelí a šly spát. Já byl sám. Dole. V novém domě. Úplně sám. Pode mnou byl sklep. Tajemný, temný sklep, který mi nikdo ještě ani neukázal. Dům na mne mluvil. Okna vrzala. Venku foukal vítr. Tak tohle ne. To já nezvládnou. Měl bych být sice velký pes, ale já se strašně bojím. A je mi úplně jedno, co si holky pomyslí. Ať mi klidně říkají Srabe. Já tu nezůstanu. Já mám hrozný strach.

Aniž bych chtěl, začal jsem tiše výt. Všechny mne slyšely. Bibi se hned vzbudila a rozplakala. Střední s ní sešla dolů. Po chvíli i Velká.

„Ale štěně,“ štěně mi říká Střední jen málokdy, jen ve chvílích, kdy se chce vlichotit, nebo když o něco žadoní. „Štěně, pojd' s námi do postele. Bude se ti tu líbit. Zítra ti všechno ukážu. Vždyť máš vlastní dům. A zahradu. Les kolem. Řeku. Co by za to jiný městský pes dal.“ Poznal jsem její špatné svědomí, protože mne nechala spát na Chumláčkovi Postýlkáčkovi, na největším medvídkovi Pú, kterého Bibi vlastnila. Ale co je mi po tom. Copak já chtěl dům? Nebo zahradu? Ne, jsem městský pes. Miluju kavárny. Vinárny. A kočičí hlavy. Tedy pražskou dlažbu. Z té venkovské hlíny mne určitě jen rozbolí nohy. Nebo záda. To je předem jasné. A taky – bydlím s třemi holkami. Hlídat je v bytě? To ještě šlo. Ale jak

mám uhlídat tenhle obří barák, to fakt nevím. Vždyť mám jen uši. Rozhodně ne čidla.

Ráno jsem vstával celý rozlámaný. Spát na medvědovi není žádný luxus. V noci se mi zdálo, že nás přepadli plyšáci. Viděl jsem je všechny sešikované kolem vchodu, i na popelnici seděli. Pěkné sny na první noc...

Všechny tři byly hrozně euforické. Nesmím být negativní. Musím se překonat. Postupně, jak jsem je doprovázel, jsem si očuchal celý pozemek. I ten proklatý sklep jsme si prohlédli. Trošku jim křivdím. Je tu hezky. Ideální bydlení na prázdniny.

Odpoledne mne vzaly do potoka. Miluju plavání, a potok přímo za domem? To jsem v Praze neměl.

K obědu bylo hovězí. Pravda, granule zapoměly koupit, ale taky je pravda, že mne tu hodně rozmazlují. A že je tu vlastně strašně hezky. Nemusím dávat pozor na auta. Chodím si ven, kdy se mi zachce. Hrabu kdekoliv a nikdo na mne nekřičí. Možná má ten venkov přeci jen nějaké výhody.

Když jsme šli vyhazovat plast, potkali jsme paní s velkým flekatým psem. Je o tři roky mladší než já. Jmenuje se Brendy. „Vidíš, Garpíšku, budeš tu mít i kamaráda,“ raduje se Střední. Hned mne roztesknila. Jak mi může vnucovat cizího psa, kterého jsem sotva pozdravil, když můj nejlepší přítel zůstal žít ve velkoměstě? Odpoledne jsem znaven steskem a novými zážitky usnul. Najednou crrrrrr. Hoří snad?

Strašný zvonek máme. Jako kdyby klekánice vyzváněla. Tiše jsem se odšoural ke dveřím. Za nimi stál Kryštof. Málem jsem si radostí uklepal zadek. Nešlo vrtět jen ocasem. Metal jsem kotouly štěstím. Přijeli za námi na návštěvu. A budou jezdit často, říkali. Zvonek nevadí jen mně, ale i Bibi.

Prokletý básník od Kryštofa přestříhl dva drátky a je navždy po zvonku. To je fajn. Když už bydlíme na samotě, máme právo přijímat jen očekávané návštěvy. Kryštof si se mnou pro-

